

komne Hjælpeløshed i den store, fremmede By skabte igen et Slags Forhold imellem dem, — men til nogen virkelig Omgang var det dog af flere Grunde ikke blevet. Mads kom og laante de moderne Bøger hos ham, spiste ogsaa undertiden ved hans Bord, fordi det var kommet ham for Øre, at han engang i Studentersamfundet, da han et Øjeblik troede sig alene i Restavrationslokalet, i sin umættelige Hunger havde ladet sig friste af nogle afskaarne Brødskorper, som var bleven levnet paa en Tallerken. Men pludselig en Dag forsvandt Mads Vestrup fra København, og da de igen efter en Række Aars Forløb mødtes her paa Favsingholm, optraadte han udelukkende i sin Egenskab af Præst og nævnte aldrig med et Ord Fortidens akademiske Broderskab. — —

Op ad Formiddagen, da Solen kom frem, foreslog Asmus, at de skulde køre en lille Tur. Torben lod sig tilsidst overtale, og til hans Overraskelse gjorde baade Bevægelsen og den friske Luft ham godt. Genmødet med Omverdenen virkede dog næsten for stærkt paa ham. Synet af de fremmede Marker gjorde ham sky, og da han paa Vejen ind gennem den efteraarsrøde Skov hørte en Fasankok skogre, blev han saa bevæget, at han uvilkaarligt greb Vennen i Armen.

Asmus begyndte igen at tale om sin Kusine, Jytte Abildgaard.